

spravil se čez letošnjo bilanco banke „Slovenije“ ter po svojem „raztrgal“ banko in bilanco. Na tako perfidno prevračanje resnice ni nam odgovarjati obširno, zato ga zavrne le gledé ene točke, katera se njemu posebno važna zdi. „Tagblatt“ — in mi se menda ne motimo, če svoje besede namenimo gosp. Dežmanu kot pisatelju istega članka — trdi, da se kurzna diferenca (ali razloček med ceno, po kateri so se delnice prodajale, namreč 68 gold. in njihovo vrednostjo, to je, 80 gold.), ki znese 33.903 gold. 45 kr., se mora namesto med aktiva — vpisati med pasiva ali zgubo. Pravila vseh delniških družeb pa trdijo, da se svote, ki se imajo v več letih nazaj plačati, stavijo med premoženje ali aktiva. Kako bi pa mogla banka „Slovenija“ zgubiti znesek, katerega še prejela ni? Iz tega edinega primerljivega že se vidi, da pisatelju onega „poročila“ manjka vsaj dve leti še Mahrove šole; naj gré toraj tje in naprosi g. Mahra, da ga vsaj privatno nekoliko ur na teden podučuje, potem še le naj se spravi pretresati bilanco kake delniške družbe. — Posebno nevednost o zavarovalnicah pa kaže ta pretresovalec s svojo grajo do deželnega odbora, kateri je deželna poslopja zavaroval pri tej banki. Recimo, da bi tudi banka „Slovenija“, kar pa še zdaj nikakor ni verjetno, morala likvidirati in vstaviti svoje delovanje, vendar tisti, ki so pri njej kaj zavarovali, ne morejo trpeti nobene škode, kajti „Slovenija“ je v zvezi s pozavarovalnimi društvi, in če bi nehala, bi se premije ali plačila za zavarovanje plačala drugim društvom iz delničarskega kapitala; ako bi toraj kdo pri njej bil v nevarnosti kaj zgubiti, bi bili to le delničarji, nikakor pa tisti, ki so kaj zavarovali. Vendar se dozda ni še ničesar bati, „Slovenija“ je izplačala natančno še vsako škodo, dokaz temu mnogo zahvalnih pisem, ki jih je dobila. Iz tega vsakemu pametnemu razumljivega pojasnila je razvidno, da je pero „Tagblattovega“ kritikovalca vodila le slepa strast in sovražstvo do narodnega zavoda, nikakor pa vednost. Njemu pač smemo po vsi pravici reči: „Si tacuisses, philosophus mansisses.“ Ofelija, pojdi k Mahru!

— Ravnokar smo zvedeli veselo novico, da je sl. ministerstvo kmetijstva blagovoljno vslišalo prošnjo našega deželnega zbora in za napravo kmetijske šole na Dolenskem dovolilo 20.000 do 30.000 gld., ki se bodo izplačali leta 1875 in 1876, vrh tega pa 2400 gold. vsakoletne podpore.

— Gospod Lašan, po cesarju potrjen za župana Ljubljanskega mesta, je bil včeraj slovesno posajen na prestol Ljubljanski.

— (Pobirki iz časnikov.) Gluha in v možganih oslabela „Laibacherica“ je te dni odprla svoja modra usta in skusila vse liste, ki so omenile strahovanja slovenskih uradnikov pri pošti in telegrafu, na laž staviti, češ, da so se omenjeni uradniki predstavili — ne zato, ker so domačini — marveč iz službenih ozirov „aus Dienstesrücksichten“, kakor pravi. „Dienstesrücksichten“, kaj je to? Mar ti uradniki v Ljubljani niso bili več za rabo, ker govoré in pišejo slovenski? Ali potrebuje slavno poštno vodstvo te uradnike v Šleziji, Bukovini, na Slovaškem morda zavoljo tega, ker dotičnega deželnega jezika — niso zmožni? Bodo mar nasledniki njihovi v Ljubljani bolj na svojem mestu, ker skoro gotovo ne bodo zmožni slovenskega jezika ali vsaj toliko ne, kakor ti? Radovedni smo, kaj bo „Laibacherica“ na to odgovorila. — Dalje trdi ta stara „teta“, da prestavljenje teh uradnikov ni bil političen čin. Ne? Kako pa, da je med tistimi, ki imajo biti

pregnani iz domovine, tudi gosp. A. Moos, ki je že dalje časa na unem svetu? Poštno vodstvo vé, da je g. Moos že davno umrl, a politični vladi to ni bilo znano; to nam je zopet dokaz, da je bilo premeščenje teh uradnikov vsled skrivnega ovadenja (glej današnji članek: „Ovaduhi“) po umrlem Auerspergu nasvetovano in zahtevano, in sicer zarad tega, ker so Slovenci. To vemo mi, toraj naj se „Laibacherica“ po povelju svojih patronov ne trudi nas slepiti. Mi pišemo, kar vemo in hočemo, in kar je res, če je tudi policija za nami, „teta“ pa le to, kar se jej ukaže, kar sme; kdo jej bo toraj verjel, da je res, kar piše? Naj pa vtaji, da med tistimi, ki so strahovani, ni bil zapisan tudi ranjki g. Moos! — Sicer pa je ni na svetu tako slabe reči, da bi se ne našel kdo, ki jo zagovarja, posebno če se mu ukaže in dobro plača. — „Tagblatt“, v svojih načelih enak Jurčičevemu „Tagblattu“, je prinesel novico, da je tukajšnji „požarni straži“ (Feuerwehr), ki ima odločno nemčurski ali ponemčevalni namen, dokaz temu shodi (Feuerwehrtage) po nemških mestih, pri katerih se povdarja veliko-nemški značaj vseh takih društev, — pristopil tudi glavni vrednik „Naroda“ Jurčič. Lepa taka! Tedaj vedno se bližajo „Narodovci“ prusakom! Razloček med obema je tak, kakoršen med čelado požarnih stražnikov in prusko čelado; natekni prvi le špico, pa je druga. — Jurčič se na to, kar mu je povedal „Slovenec“ v tej zadevi, izgovarja, češ, da je požarna straža humanitarno (ljudoljubno) društvo, in da je tudi dr. Costa ud nemške kazine v Ljubljani. Kar se tiče prvega, vsak človek vé, da ni res, kajti po vsem, kar smo skonca omenili, je tega društva glavni namen, gojiti in hraniti veliko-nemške ali pruske ideje v Avstriji, toraj je politično društvo, ne pa humanitarno; kar se pa tiče dr. Coste, še nobenemu slovenskemu listu ni na misel prišlo, zagovarjati ga zarad tega, ker je ud nemške kazine Ljubljanske; če je, je gotovo le zarad družbinskih razmer. Zraven tega pa je ud skoro vseh slovenskih društev, kar Jurčič — si parva licet componere magnis — ni. — Pa naj bo Jurčič sam za-se ud društva, katerega koli hoče, saj mu pustimo prosto voljo; on je sam za se za Slovence premalo važna oseba, da bi se kdo za-nj brigal. Toda „exempla trahunt“, pravi latinec in kmalo bomo videli več „Narodovcev“ po nemški komandi laziti po strehah — za parado. Misel pa, da bi Slovenci, ako bi pristopili temu društvu, spremenili ga v slovensko, je puhla, kajti znano je, da zdrava jabelka, če jih denes med gnjila, ne ozdravijo onih, marveč jamejo sama gajiti. Tudi je še glavno vprašanje: bi li vlada ne razpustila društva, ako bi se spremenilo v slovensko? Zakaj pa „Sokolu“ ni bilo dovoljeno osnovati na narodni podlagi tako društvo, ko se je ponujal? — Po vsem tem je razvidno, da so „Narodovci“ že z dušo in telesom na tisti poti, ki pelje k prusakom.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Minister Stremajer je neki poslal okrajnim glavarjem okrožnico, katera jim strogo ukazuje, da gledé novih verskih postav ne smejo odločevati samovoljno, ampak da morajo vsak dogodek, pri katerem je treba seči po novi postavi posvetni gospôski v cerkvene zadeve, naznaniti njemu. Vzrok te ministrove okrožnice so boje čedalje bolj goste pritožbe, da okrajni glavarji ne dovoljujejo ljudskih misijonov. „Ne jé se tako vroča juha, kakor se navadno skuha“, smo rekli že, ko so bile verske postave potrjene.